

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 31. mája 2018 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Kontrola peňažných prostriedkov v hotovosti, ktoré vstupujú do Európskej únie alebo z nej vystupujú – Nariadenie (ES) č. 1889/2005 – Pôsobnosť – Článok 63 ZFEÚ – Voľný pohyb kapitálu – Štátny príslušník tretej krajiny prepravujúci neohlásenú značnú sumu hotovosti vo svojej batožine – Ohlasovacia povinnosť spojená s výstupom tejto sumy zo španielskeho územia – Sankcie – Proporcionalita“

Vo veci C-190/17,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Tribunal Superior de Justicia de Madrid (Vyšší súd Madrid, Španielsko) z 5. apríla 2017 a doručený Súdnemu dvoru 12. apríla 2017, ktorý súvisí s konaním:

Lu Zheng

proti

Ministerio de Economía y Competitividad,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predsedníčka prvej komory R. Silva de Lapuerta, sudcovia C. G. Fernlund (spravodajca), A. Arabadžiev, S. Rodin a E. Regan,

generálny advokát: M. Wathelet,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- španielska vláda, v zastúpení: A. Gavela Llopis, splnomocnená zástupkyňa,
- belgická vláda, v zastúpení: P. Cottin a M. Jacobs, splnomocnení zástupcovia,
- grécka vláda, v zastúpení: K. Boskovits, E. Zisi a A. Dimitrakopoulou, splnomocnení zástupcovia,
- Európska komisia, v zastúpení: P. Arenas a M. Wasmeier, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

* Jazyk konania: španielčina.

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 9 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1889/2005 z 26. októbra 2005 o kontrole peňažných prostriedkov v hotovosti, ktoré vstupujú do Spoločenstva alebo vystupujú zo Spoločenstva (Ú. v. EÚ L 309, 2005, s. 9).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi pánom Luom Zhengom a Ministerio de Economía y Competitividad (Ministerstvo hospodárstva a hospodárskej súťaže, Španielsko) vo veci pokuty, ktorá bola pánovi Zhengovi uložená za porušenie ohlasovacej povinnosti určitých súm prepravovaných peňažných prostriedkov v hotovosti pri výstupe zo španielskeho územia.

Právny rámec

Právo Únie

- 3 Odôvodnenia 2 a 3 nariadenia č. 1889/2005 znejú takto:
 - „2. Zahrnutie výnosov z nezákonných činností do finančného systému a ich investovanie po ich vypraní škodí zdravému a udržateľnému hospodárskemu rozvoju. Preto smernica Rady 91/308/EHS z 10. júna 1991 o predchádzaní zneužívaniu finančného systému na účely prania špinavých peňazí [Ú. v. ES L 166, 1991, s. 77; Mim. vyd. 09/001, s. 153] zaviedla mechanizmus Spoločenstva na predchádzanie praniu špinavých peňazí sledovaním transakcií prostredníctvom úverových a finančných inštitúcií a určitých typov povolaní. Vzhľadom na to, že existuje riziko, že uplatňovanie uvedeného mechanizmu povedie k zvýšenému pohybu peňažných prostriedkov v hotovosti na nezákonné účely, smernicu [91/308] by mal dopĺňať systém kontroly peňažných prostriedkov v hotovosti, ktoré vstupujú do Spoločenstva alebo z neho vystupujú.
 3. V súčasnosti takéto kontrolné systémy uplatňuje iba niekoľko členských štátov, ktoré konajú podľa vnútroštátnych právnych predpisov. Rozdiely v právnych predpisoch škodia riadnemu fungovaniu vnútorného trhu. Základné prvky by sa preto mali zosúladiť na úrovni Spoločenstva, aby sa zaistila rovnaká úroveň kontroly pohybu peňažných prostriedkov v hotovosti prepravovaných cez hranice Spoločenstva. Takéto zosúladenie by však nemalo ovplyvniť možnosť, aby členské štáty uplatňovali v súlade s existujúcimi ustanoveniami zmluvy vnútroštátne kontroly pohybu peňažných prostriedkov v hotovosti v Spoločenstve.“
- 4 Podľa článku 1 tohto nariadenia:
 - „1. Toto nariadenie dopĺňa ustanovenia smernice [91/308] o transakciách prostredníctvom finančných a úverových inštitúcií a určitých povolaní tým, že ustanovuje harmonizované pravidlá kontroly peňažných prostriedkov v hotovosti, ktoré vstupujú do Spoločenstva alebo z neho vystupujú, vykonávané príslušnými orgánmi.
 2. Toto nariadenie sa nedotýka vnútroštátnych opatrení na kontrolu pohybov peňažných prostriedkov v hotovosti v rámci Spoločenstva, ak sa takéto opatrenia prijímajú v súlade s článkom [65 ZFEÚ].“

5 Článok 3 ods. 1 uvedeného nariadenia stanovuje:

„Každá fyzická osoba, ktorá vstupuje do Spoločenstva alebo z neho vystupuje a prepravuje peňažné prostriedky v hotovosti v hodnote 10 000 EUR alebo viac, ohlásí túto sumu príslušným orgánom členského štátu, cez ktorý vstupuje do Spoločenstva alebo z neho vystupuje, v súlade s týmto nariadením. Ohlasovacia povinnosť nie je splnená, ak sú poskytnuté informácie nesprávne alebo neúplné.“

6 Článok 9 ods. 1 toho istého nariadenia stanovuje:

„Každý členský štát zavedie sankcie, ktoré sa uplatňujú v prípadoch nesplnenia ohlasovacej povinnosti ustanovenej v článku 3. Takéto sankcie sú účinné, primerané a odradzujúce.“

Španielske právo

7 Zo spojenia ustanovení článku 2 ods. 1 bodu v) s článkom 34 Ley 10/2010 de prevención del blanqueo de capitales y de la financiación del terrorismo (zákon č. 10/2010 o predchádzaní praniu špinavých peňazí a financovaniu terorizmu), z 28. apríla 2010 (BOE č. 103, z 29. apríla 2010), vyplýva, že fyzické osoby, ktoré vstupujú na štátne územie alebo z neho vystupujú s hotovostnými finančnými prostriedkami vo výške 10 000 eur alebo viac, musia predložiť predbežné ohlásenie obsahujúce presné informácie o deklarantovi, vlastníkovi peňažných prostriedkov, ich príjemcovi, ich množstve a povahe, ich pôvode a zamýšľanom použití, dopravnej trase a dopravných prostriedkoch použitých na ich prepravu.

8 Článok 35 ods. 2 tohto zákona stanovuje, že v prípade neohlásenia, ak je ohlásenie povinné, alebo nepravdivosti ohlásených údajov, pokiaľ je táto nepravdivosť mimoriadne významná, príslušní colníci alebo policajti zaistia všetky nájdené platobné prostriedky okrem existenčného minima.

9 V súlade s článkom 52 ods. 3 písm. a) zákona č. 10/2010 porušenie tejto ohlasovacej povinnosti predstavuje závažný trestný čin, za ktorý možno podľa článku 57 ods. 3 tohto zákona uložiť pokutu, ktorej minimálna výška je 600 eur a maximálna výška môže dosiahnuť až dvojnásobok neohlásenej sumy peňažných prostriedkov v hotovosti.

10 Podľa článku 59 ods. 3 uvedeného zákona:

„Pri ukladaní sankcie za nesplnenie ohlasovacej povinnosti stanovenej v článku 34 sa za príťažujúce považujú nasledujúce okolnosti:

- a) suma, ktorá je predmetom pohybu, je vysoká, pričom za takú treba v každom prípade považovať sumu, ktorá prekračuje dvojnásobok ohlasovacieho limitu;
- b) nepreukázanie legálneho pôvodu platobných prostriedkov;
- c) nesúlad medzi zárobkovou činnosťou dotknutej osoby a hodnotou pohybu;
- d) skutočnosť, že umiestnenie platobných prostriedkov svedčí o jednoznačnom zámere ukryť ich;
- e) právoplatné uloženie sankcií dotknutej osobe v správnom konaní za nesplnenie ohlasovacej povinnosti v posledných piatich rokoch.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 11 Dňa 10. augusta 2014 si pán Zheng, čínsky štátny príslušník, nechal zaregistrovať batožinu na letisku Gran Canaria (Španielsko) na let do Hongkongu (Čína) s medzipristátiami v Madride (Španielsko) a Amsterdame (Holandsko).
- 12 V rámci kontroly vykonanej pri medzipristátí na letisku Madrid-Barajas sa zistilo, že v batožine pána Zhenga sa nachádzala suma 92 900 eur v hotovosti, ktorú neohlásil v rozpore s povinnosťou stanovenou v článku 34 zákona č. 10/2010.
- 13 Daná suma bola po odpočítaní sumy 1 000 eur zodpovedajúcej existenčnému minimu uvedenému v článku 35 ods. 2 tohto zákona zhabaná.
- 14 Dňa 15. apríla 2015 Secretario General del Tesoro y Política Financiera (generálny tajomník pre financie a finančnú politiku, Španielsko), ktorý je podriadený španielskemu ministerstvu hospodárstva a hospodárskej súťaže, uložil pánovi Zhengovi správnu pokutu vo výške 91 900 eur potom, ako uviedol, že existujú priťažujúce okolnosti, t. j. vysoká výška neohlásenej sumy, nepreukázanie legálneho pôvodu peňažných prostriedkov v hotovosti, nejednotné vyhlásenia dotknutej osoby týkajúce sa jej zárobkovej činnosti a skutočnosť, že peňažné prostriedky v hotovosti sa nachádzali na takom mieste, z ktorého vyplýva vedomý zámer ukryť ich.
- 15 Proti rozhodnutiu o uložení pokuty podal pán Zheng žalobu na vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, pričom sa domáhal jej zrušenia, uloženia minimálnej sankcie alebo uloženia sankcie, ktorá je primeraná vzhľadom na spáchané porušenie. V tejto súvislosti poukazuje na porušenie zásady proporcionality.
- 16 Vnútroštátny súd dospel v podstate k záveru, že hoci peňažné prostriedky v hotovosti, o ktoré ide vo veci samej, zostali na území Európskej únie, pán Zheng podliehal ohlasovacej povinnosti uvedenej v článku 3 ods. 1 nariadenia č. 1889/2005, keďže do jeho príchodu na čínske územie nemohol mať prístup k peňažným prostriedkom, ktoré sa nachádzali v jeho batožine zaregistrovanej na letisku Gran Canaria.
- 17 Vzhľadom na výklad podaný Súdny dvorom v súvislosti s článkom 9 ods. 1 tohto nariadenia vo svojom rozsudku zo 16. júla 2015, Chmielewski (C-255/14, EU:C:2015:475), sa vnútroštátny súd pýta na dosah tohto ustanovenia a na zlučiteľnosť niektorých prvkov vnútroštátnej právnej úpravy, ktorými sa ukladajú sankcie za nesplnenie ohlasovacej povinnosti pohybu peňažných prostriedkov v hotovosti, s ním.
- 18 Za týchto podmienok Tribunal Superior de Justicia de Madrid (Vyšší súd Madrid, Španielsko) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:
 - „1. Má sa článok 9 ods. 1 nariadenia [č. 1889/2005] vykladať v tom zmysle, že bráni takej vnútroštátnej právnej úprave, akou je tá vo veci samej, ktorá ako sankciu za porušenie ohlasovacej povinnosti stanovenej v článku 3 tohto nariadenia umožňuje uložiť pokutu až do výšky dvojnásobku hodnoty dotknutých platobných prostriedkov?
 2. Má sa článok 9 ods. 1 nariadenia [č. 1889/2005] vykladať v tom zmysle, že bráni takej vnútroštátnej právnej úprave, akou je tá vo veci samej, ktorá stanovuje ako priťažujúce okolnosti v prípade porušenia ohlasovacej povinnosti nepreukázanie legálneho pôvodu platobných prostriedkov a nesúlad medzi zárobkovou činnosťou, ktorou sa zaoberá dotknutá osoba, [a hodnotou pohybu]?
 3. V prípade kladnej odpovede na obe uvedené otázky, má sa článok 9 ods. 1 nariadenia [č. 1889/2005] vykladať v tom zmysle, že uloženie peňažnej sankcie, ktorá bez ohľadu na výšku pohybu dosahuje až 25 % neohlásenej sumy v hotovosti, spĺňa požiadavku primeranosti?“

O prejudiciálnych otázkach

O prípustnosti prvej otázky

- 19 Španielska vláda spochybňuje prípustnosť prvej otázky z dôvodu, že pokuta, o ktorú ide vo veci samej, je nižšia než neohlásená suma peňažných prostriedkov v hotovosti, a teda ani zďaleka dosahuje dvojnásobok tejto sumy. Odpoveď na túto otázku teda nie je podľa nej užitočná na riešenie sporu vo veci samej.
- 20 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že prináleží iba vnútroštátnemu súdu, ktorý prejednáva spor a ktorý nesie zodpovednosť za následné súdne rozhodnutie, aby so zreteľom na osobitosti veci posúdil tak potrebu rozhodnutia v prejudiciálnom konaní pre vydanie svojho rozsudku, ako aj relevantnosť otázok, ktoré kladie Súdnemu dvoru. Preto pokiaľ sa predložené otázky týkajú výkladu alebo platnosti právneho pravidla Únie, Súdny dvor je v zásade povinný rozhodnúť (rozsudok zo 16. júna 2015, Gauweiler a i., C-62/14, EU:C:2015:400, bod 24).
- 21 Z toho vyplýva, že pri otázkach týkajúcich sa výkladu práva Únie platí prezumpcia relevantnosti. Súdny dvor teda môže odmietnuť rozhodovať o prejudiciálnej otázke položenej vnútroštátnym súdom len vtedy, ak je zjavné, že požadovaný výklad alebo posúdenie zákonnosti predpisu Únie nemá nijakú súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej, pokiaľ ide o hypotetický problém alebo ak Súdny dvor nedisponuje skutkovými ani právnymi podkladmi potrebnými na užitočnú odpoveď na otázky, ktoré mu boli položené (rozsudok zo 16. júna 2015, Gauweiler a i., C-62/14, EU:C:2015:400, bod 25).
- 22 V prejednávanom prípade španielska vláda nepopiera, že predmetná vnútroštátna právna úprava vo veci samej umožňuje uloženie pokuty až do výšky dvojnásobku výšky neohlásených peňažných prostriedkov v hotovosti. Ako totiž vyplýva z bodu 9 tohto rozsudku, článok 57 ods. 3 zákona č. 10/2010 stanovuje, že za nesplnenie ohlasovacej povinnosti, akou je tá vo veci samej, možno uložiť pokutu, ktorej minimálna výška je 600 eur a maximálna výška môže dosiahnuť dvojnásobok neohlásenej sumy peňažných prostriedkov v hotovosti.
- 23 Hoci je pravda, že pokuta, o ktorú ide vo veci samej, nedosahuje maximálnu povolenú výšku podľa tejto právnej úpravy, nič to nemení na tom, že výška tejto pokuty bola stanovená v súlade s uvedenou právnou úpravou s prihliadnutím na maximálnu výšku, ktorá je v nej stanovená.
- 24 Nie je preto zjavné, že by prvá položená otázka mala hypotetickú povahu alebo nemala nijakú súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej.
- 25 Za týchto podmienok treba túto otázku vyhlásiť za prípustnú.

O prvej a druhej otázke

Úvodné pripomienky

- 26 Prvá a druhá otázka, ktoré treba preskúmať spoločne, sa týkajú výkladu článku 9 ods. 1 nariadenia č. 1889/2005 a presnejšie otázky, či toto ustanovenie bráni takej právnej úprave členského štátu, akou je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá stanovuje, že za nesplnenie povinnosti ohlásiť veľké sumy peňažných prostriedkov v hotovosti, ktoré vstupujú na územie tohto štátu alebo z neho vystupujú, možno uložiť pokutu vypočítanú s prihliadnutím na určité priťažujúce okolnosti, pričom táto pokuta môže byť až do dvojnásobku neohlásenej sumy.

- 27 Na úvod treba pripomenúť, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že v rámci konania na základe spolupráce medzi vnútroštátnymi súdmi a Súdny dvorom, zakotveného v článku 267 ZFEÚ, prislúcha Súdny dvor poskytnúť vnútroštátnemu súdu odpoveď potrebnú na rozhodnutie vo veci, ktorú prejednáva. Vzhľadom na to Súdny dvor prináleží v prípade potreby preformulovať otázky, ktoré sú mu položené. Navyše Súdny dvor môže vziať do úvahy aj ustanovenia práva Únie, na ktoré sa vnútroštátny súd v znení svojich otázok neodvolával (rozsudok z 13. októbra 2016, M. a S., C-303/15, EU:C:2016:771, bod 16 a citovaná judikatúra).
- 28 V tejto súvislosti treba uviesť, že vnútroštátny súd vychádza z predpokladu, že pohyb peňažných prostriedkov v hotovosti, o ktorý ide vo veci samej, sa musí považovať za ich vystúpenie z územia Únie, pretože pán Zheng nemohol mať pred svojím príchodom do Číny prístup k prostriedkom, ktoré sa nachádzali v jeho batožine zaregistrovanej na letisku Gran Canaria.
- 29 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že oznamovacia povinnosť stanovená v článku 3 ods. 1 nariadenia č. 1889/2005 sa vzťahuje len na fyzické osoby, ktoré vstupujú do Únie alebo z nej vystupujú a majú pritom v hotovosti 10 000 eur alebo viac. Okrem toho z tohto ustanovenia vyplýva, že ohlásenie uvedené v tomto nariadení musí podať fyzická osoba príslušným orgánom členského štátu, cez ktorý vstupuje do Únie alebo z nej vystupuje.
- 30 Hoci uvedené nariadenie nedefinuje pojem „fyzická osoba, ktorá vstupuje do Únie alebo z nej vystupuje“, Súdny dvor už konštatoval, že tento pojem nie je nejasný a je potrebné ho chápať v jeho zvyčajnom význame, teda ako pojem, ktorý odkazuje na premiestnenie fyzickej osoby z jedného miesta, ktoré nie je súčasťou územia Únie, na miesto, ktoré je súčasťou tohto územia alebo z takéhoto miesta na miesto, ktoré nie je súčasťou uvedeného územia (rozsudok zo 4. mája 2017, El Dakkak a Intercontinental, C-17/16, EU:C:2017:341, body 19 až 21).
- 31 Z toho vyplýva, že článok 3 ods. 1 nariadenia č. 1889/2005 sa má vykladať v tom zmysle, že akákoľvek fyzická osoba, akou je pán Zheng, ktorá fyzicky vystupuje z Únie s hotovosťou 10 000 eur alebo viac, je povinná oznámiť prepravovanú sumu príslušným orgánom členského štátu, cez ktorý táto osoba fyzicky vystupuje z Únie.
- 32 V prejednávanej veci, keďže z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že pán Zheng mal vystúpiť z colného územia Únie na letisku v Amsterdame, v súlade s týmto nariadením bol povinný ohlásiť peňažné prostriedky v hotovosti, o ktoré ide vo veci samej, nie španielskym orgánom, ale príslušným holandským orgánom.
- 33 Treba však konštatovať, že nariadenie č. 1889/2005 v zásade nebráni právnej úprave členského štátu, ktorá ukladá ďalšie povinnosti okrem tých, ktoré stanovuje toto nariadenie.
- 34 Z odôvodnenia 3 a článku 1 ods. 2 tohto nariadenia totiž vyplýva, že nemá vplyv na možnosť, aby členské štáty v súlade s ustanoveniami Zmluvy o fungovaní Európskej únie, a najmä jej článku 65, uplatňovali vnútroštátne kontroly pohybu peňažných prostriedkov v hotovosti v rámci Únie.
- 35 Prvú a druhú otázku treba preto chápať v tom zmysle, že týmito otázkami sa vnútroštátny súd pýta, či sa články 63 a 65 ZFEÚ majú vykladať v tom zmysle, že bránia takej právnej úprave členského štátu, akou je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá stanovuje, že za nesplnenie povinnosti ohlásiť veľké sumy peňažných prostriedkov v hotovosti, ktoré vstupujú na územie tohto štátu alebo z neho vystupujú, možno uložiť pokutu vypočítanú s prihliadnutím na určité priťažujúce okolnosti, pričom táto pokuta môže byť až do dvojnásobku neohlásenej sumy.

O voľnom pohybe kapitálu

- 36 Článok 65 ods. 1 písm. b) ZFEÚ stanovuje, že článok 63 ZFEÚ, ktorý v súlade s ustálenou judikatúrou vo všeobecnosti zakazuje obmedzenia pohybu kapitálu medzi členskými štátmi (rozsudok zo 6. marca 2018, SEGRO a Horváth, C-52/16 a C-113/16, EU:C:2018:157, bod 61 a citovaná judikatúra), nezasahuje do práva členských štátov najmä stanoviť postupy na ohlasovanie kapitálových pohybov na správne alebo štatistické účely alebo prijať opatrenia, ktoré možno odôvodniť verejným záujmom či verejnou bezpečnosťou.
- 37 V tejto súvislosti vnútroštátne opatrenia obmedzujúce voľný pohyb kapitálu možno odôvodniť dôvodmi uvedenými v článku 65 ZFEÚ, pokiaľ dodržiavajú zásadu proporcionality, čo vyžaduje, aby boli spôsobilé zaručiť dosiahnutie sledovaného cieľa a nešli nad rámec toho, čo je na dosiahnutie tohto cieľa nevyhnutné (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. marca 2018, SEGRO a Horváth, C-52/16 a C-113/16, EU:C:2018:157, body 76 a 77, ako aj citovanú judikatúru).
- 38 V tejto súvislosti treba konštatovať, že Súdny dvor už uznal, že boj proti praniu špinavých peňazí, ktorý sa spája s cieľom ochrany verejného poriadku, predstavuje legitímny cieľ, ktorý môže odôvodniť obmedzenie základných slobôd zaručených Zmluvou (rozsudok z 25. apríla 2013, Jyske Bank Gibraltar, C-212/11, EU:C:2013:270, bod 64 a citovaná judikatúra).
- 39 Okrem toho, pokiaľ ide presnejšie o povinnosť ohlásenia, o ktorú ide vo veci samej, z ustálenej judikatúry vyplýva, že voľný pohyb kapitálu, ako ho stanovujú Zmluvy, nebráni tomu, aby vývoz bankoviek podliehal predchádzajúcemu ohláseniu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 23. februára 1995, Bordessa a i., C-358/93 a C-416/93, EU:C:1995:54, bod 31, ako aj zo 14. decembra 1995, Sanz de Lera a i., C-163/94, C-165/94 a C-250/94, EU:C:1995:451, bod 10).
- 40 Zásada proporcionality však ukladá povinnosť, nielen pokiaľ ide o vymedzenie základných zložiek porušenia, ale aj vymedzenie pravidiel týkajúcich sa rozsahu pokút a posúdenia skutočností, ktoré možno zohľadniť pri ich stanovení (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. februára 2012, Urbán, C-210/10, EU:C:2012:64, body 53 a 54).
- 41 Presnejšie, správne alebo donucovacie opatrenia, ktoré umožňuje vnútroštátna právna úprava, nemôžu ísť nad rámec toho, čo je primerané a potrebné na uskutočnenie legitímnych cieľov sledovaných touto právnou úpravou (pozri analogicky rozsudok zo 16. júla 2015, Chmielewski, C-255/14, EU:C:2015:475, bod 22).
- 42 V tejto súvislosti musia byť sankcie primerané závažnosti porušenia, ktoré postihujú (pozri analogicky rozsudok zo 16. júla 2015, Chmielewski, C-255/14, EU:C:2015:475, bod 23).
- 43 V rámci toho treba pripomenúť, že Súdny dvor už rozhodol, že hoci v zmysle článku 9 ods. 1 nariadenia č. 1889/2005 majú členské štáty určitú mieru voľnej úvahy, pokiaľ ide o výber sankcií, ktoré prijímajú s cieľom zabezpečiť dodržiavanie ohlasovacej povinnosti stanovenej v článku 3 tohto nariadenia, pokuta, ktorej výška zodpovedá 60 % neohlásenej sumy peňažných prostriedkov v hotovosti, ak táto suma prevyšuje 50 000 eur, uložená v prípade porušenia danej povinnosti, sa s prihliadnutím na povahu dotknutého porušenia javí ako neprimeraná. Súdny dvor totiž dospel k záveru, že takáto pokuta prekračuje rámec toho, čo je potrebné na zaručenie splnenia tejto povinnosti a zabezpečenie dosiahnutia cieľov sledovaných daným nariadením, keďže účelom sankcie stanovenej v článku 9 nariadenia nie je postihovať prípadné podvodnícke alebo nezákonné činnosti, ale iba porušenie tejto konkrétnej povinnosti (rozsudok zo 16. júla 2015, Chmielewski, C-255/14, EU:C:2015:475, body 29 až 31).
- 44 V prejednávanej veci však treba konštatovať, že účelom článku 57 ods. 3 zákona č. 10/2010, ako aj článku 9 nariadenia č. 1889/2005 nie je postihovať prípadné podvodnícke alebo nezákonné činnosti, ale porušenie oznamovacej povinnosti.

- 45 Okrem toho, aj keby sa takáto pokuta vypočítala s ohľadom na priťažujúce okolnosti pod podmienkou, že spĺňajú zásadu proporcionality, skutočnosť, že jej maximálna výška môže dosiahnuť dvojnásobok sumy peňažných prostriedkov v hotovosti a že – v každom prípade ako v prejednávanej veci – pokuta môže byť stanovená na sumu, ktorá skoro zodpovedá 100 % tejto sumy, uvedená pokuta prekračuje rámec toho, čo je potrebné na zaručenie splnenia oznamovacej povinnosti.
- 46 So zreteľom na všetky predchádzajúce úvahy treba na prvú a druhú otázku odpovedať tak, že články 63 a 65 ZFEÚ sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia takej právnej úprave členského štátu, akou je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá stanovuje, že za nesplnenie povinnosti ohlásiť veľké sumy peňažných prostriedkov v hotovosti, ktoré vstupujú na územie tohto štátu alebo z neho vystupujú, možno uložiť pokutu až do výšky dvojnásobku neohlásenej sumy.

O tretej otázke

- 47 Svojou treťou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa právo Únie relevantné vo veci samej má vykladať v tom zmysle, že uloženie pokuty bez ohľadu na výšku sumy, ktorá je predmetom pohybu peňažných prostriedkov, až do výšky 25 % neohlásenej sumy v hotovosti, spĺňa požiadavku proporcionality.
- 48 V tejto súvislosti platí, že hoci pri otázkach týkajúcich sa práva Únie platí prezumpcia relevantnosti, ako bolo pripomenuté v bodoch 20 a 21 tohto rozsudku, z ustálenej judikatúry vyplýva, že nevyhnutnosť dopracovať sa k výkladu práva Únie, ktorý bude pre vnútroštátny súd užitočný, vyžaduje, aby tento súd vymedzil skutkový a právny rámec ním položených otázok alebo aby prinajmenšom objasnil skutkové predpoklady, na ktorých sú tieto otázky založené. Návrh na začatie prejudiciálneho konania musí navyše uvádzať presné dôvody, pre ktoré vnútroštátny súd považuje výklad práva Únie za sporný a polozenie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru za potrebné (rozsudok zo 14. júna 2017, *Online Games a i.*, C-685/15, EU:C:2017:452, bod 43 a citovaná judikatúra).
- 49 V prejednávanej veci z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že hospodárska sankcia, na ktorú odkazuje vnútroštátny súd v tretej prejudiciálnej otázke nezodpovedá tej, ktorá bola uložená žalobcovi v spore vo veci samej a okrem toho sa ani nejaví ako v súčasnosti existujúca v španielskom právnom poriadku. V každom prípade zo žiadnej skutočnosti v spise, ktorý má Súdny dvor k dispozícii, nevyplýva nič, čo by potvrdilo existenciu takejto sankcie.
- 50 Túto otázku treba teda vyhlásiť za neprípustnú, lebo funkciou zverenou Súdnemu dvoru v rámci článku 267 ZFEÚ je prispievať k výkonu spravodlivosti v členských štátoch, a nie podávať poradné stanoviská k všeobecným alebo hypotetickým otázkam (rozsudok z 26. februára 2013, *Åkerberg Fransson*, C-617/10, EU:C:2013:105, bod 42 a citovaná judikatúra).

O trovách

- 51 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

Články 63 a 65 ZFEÚ sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia takej právnej úprave členského štátu, akou je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá stanovuje, že za nesplnenie povinnosti ohlásiť veľké sumy peňažných prostriedkov v hotovosti, ktoré vstupujú na územie tohto štátu alebo z neho vystupujú, možno uložiť pokutu až do výšky dvojnásobku neohlásenej sumy.

Podpisy